

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 469/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť V. N. a Ing. arch. K. N., K., zastúpených Advokátskou kanceláriou V., B., v mene ktorej koná konateľ JUDr. M. V., vo veci namietaného porušenia ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 126/2009 z 30. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. N. a Ing. arch. K. N. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. októbra 2010 doručená sťažnosť V. N. (ďalej len „sťažovateľ“) a Ing. arch. K. N. (ďalej len „sťažovateľka“ spolu aj „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného

práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 126/2009 z 30. júna 2010.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľom bolo v septembri 1995 odcudzené osobné motorové vozidlo. Policajným orgánom sa však nepodarilo začať trestné stíhanie proti konkrétnemu páchatel'ovi trestného činu.

V decembri 1996 matka sťažovateľky spoznala odcudzené vozidlo, pretože *„išlo o jedinečné auto so špeciálnym vybavením a osobitého vzhľadu. Túto skutočnosť osobne nahlásila na OV PZ Ružinov-západ“*, ktoré však o výsledku šetrenia nepodalo žiadnu právu, preto na nadriadenom orgáne žiadala vo veci urobiť nápravu. Dňa 26. júla 2000 bolo odcudzené vozidlo (avšak s inou poznávacou značkou) v Bratislave odfotografované a na základe ich trestného oznámenia odbor organizovanej trestnej činnosti vykonal šetrenie k vozidlu *„... červenej farby zn. ...“ a podľa „správy Prezídia PZ Bratislava zo dňa 21. januára 2002 o odstúpení spisového materiálu bol ustálený majiteľ vozidla, ktorý sa v mieste trvalého bydliska zdržiava sporadicky a preto sa nepodarilo zaistiť vozidlo...“*

V apríli 2003 pracovníci *„Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II“*... sťažovateľom oznámili, *„že ich vozidlo sa našlo v dezolátnom stave“*.

Dňa 29. septembra 2004 si sťažovatelia podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“) uplatnili „voči štátu právo na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom“.

Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, resp. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ktorému bola žiadosť odstúpená, o ich nároku nerozhodlo, a preto podali 15. decembra 2004 žalobu na všeobecnom súde.

Okresný súd Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 2. októbra 2007 sp. zn. 17 C 206/2004 žalobe čiastočne vyhovel a zaviazal Slovenskú republiku zaplatiť sťažovateľom spoločne a nerozdielne 549 065 Sk spolu s 8 % úrokom z omeškania. Vo zvyšnej časti ich žalobu zamietol.

Po podaní odvolania Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 19. novembra 2008 sp. zn. 2 Co 27/08 rozhodnutie okresného súdu z 2. októbra 2007 sp. zn. 17 C 206/2004 v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu sťažovateľov zamietol. Krajský súd dospel k záveru, *„že z vykonaného dokazovania nevyplýva, že navrhovatelia ako poškodení preukázali splnenie troch predpokladov vzniku škody -nepreukázali, akým nesprávnym úradným vznikla škoda, akým konkrétnym konaním, resp. nekonaním, došlo k porušeniu procesných noriem, čo konkrétne mal urobiť vyšetrovací orgán, aké rozhodnutie mal vydať, ktorý jeho konkrétny postup bol nesprávny a mal byť príčinou vzniku škody, či išlo o nečinnosť, opomenutie a aké, pretože podmienkou objektívnej zodpovednosti je skutočnosť, že škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci.*

Škoda, ktorá vznikla na motorovom vozidle navrhovateľov bola spôsobená odcudzením motorového vozidla a nebolo preukázané, že vznikla zavinením vyšetrovacieho orgánu, a že vznikla pri výkone verejnej moci.“

Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia v zákonnej lehote v marci 2009 dovolanie. Rozsudok *„považovali za nezákonný, vydaný v rozpore so skutkovými zisteniami a vykonaným dokazovaním. Namietali, že odvolací súd sa riadne neoboznámil so skutkovým stavom zisteným súdnom prvého stupňa, nevyhodnotil riadne dôkazy, ktoré vykonal súd prvého stupňa a to každý dôkaz samostatne a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti, a z toho dôvodu vydal nezákonné rozhodnutie. Opätovne poukázali na dôkazy vykonané pred prvostupňovým súdom, ktorými preukazovali porušenie ustanovenia § 2 ods. 1 písm. a) a b), § 7 ods. 1 a § 21 ods. 4 zákona č.171/1993 Z. z. o policajnom zbore v znení neskorších predpisov orgánmi činný i v trestnom konaní. Podľa názoru sťažovateľov napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vychádzalo z nesprávne zisteného skutkového stavu veci zo*

strany odvolacieho súdu, z nevykonania dôkazov, resp. nesprávne vyhodnotených dôkazov ako aj nesprávneho právneho posúdenia veci. “.

Najvyšší súd v konaní sp. zn. 5 Cdo 126/2009 rozsudkom z 30. júna 2010 rozhodol tak, že ich dovolanie zamietol. V rozhodnutí okrem iného uviedol, že dovolanie nie je opodstatnené, pretože v dovolacom konaní nevyšla najavo žiadna z procesných väd ustanovených v § 237 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), a tiež nezistil, že by konanie odvolacieho súdu bolo postihnuté inou vadou [§ 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP], tak ako to namietali sťažovatelia.

Podľa nich zistenie najvyššieho súdu, „že konanie odvolacieho súdu nie je postihnuté takouto inou vadou, dovolací súd náležite neodôvodnil...“.

Takisto považujú za pochybenie najvyššieho súdu, keď „za nedôvodnú považoval námietku žalobcov, že odvolací súd riadne neodôvodnil svoj záver, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno o tvrdení, že príčinou vzniku škody bol nesprávny úradný postup, pričom však sám dovolací súd konštatoval, že nečinnosť orgánov polície by síce bolo možné považovať za postup priečiaci sa zákonu a tým potvrdil, že postup orgánov môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č.58/1969 Zb., čo zakladá vadu nepreskúmateľnosti rozsudku, uviedol, že plnenie ktorého sa žalobcovia domáhali titulom náhrady škody nepredstavuje ich majetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu polície, že ich majetok sa nezmenšil nesprávnym postupom orgánu polície, ale tento dôsledok nastal v dôsledku odcudzenia motorového vozidla, pričom sa vôbec nevysporiadal s námietkou žalobcov, že škoda vznikla práve v dôsledku nečinnosti orgánov polície...“.

Na základe uvedených skutočností žiadajú, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné právo V. N., ... a Ing. arch. K. N., ... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy ..., právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy ... a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru ...

rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 126/2009 z 30. júna 2010 porušené boli.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 126/2009 z 30. júna 2010 zrušuje a vec v r a c i a na ďalšie konanie.

V. N. a Ing. arch. K. N. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume uvedenej v písomnom vyhotovení rozhodnutia, ktoré je im Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet ich právneho zástupcu vedený v ..., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody,

ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 241/04, I. ÚS 25/05, II. ÚS 98/06).

1. Ústavný súd sa najprv zaoberal tvrdeniami sťažovateľov, podľa ktorých rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 126/2009 z 30. júna 2010 malo byť porušené ich základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podstatou sťažnosti na porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu je tvrdenie sťažovateľov, podľa ktorého im súdna ochrana nebola dovolacím súdom poskytnutá v zákonom predpokladanej kvalite a spočívala najmä v nedostatočnom odôvodnení tých skutočností, ktoré sa týkali iných väd tohto konania pri rozhodovaní o náhrade škody pri nesprávnom úradnom postupe orgánov verejnej moci. Podľa nich v okolnostiach daného prípadu všeobecné súdy nesprávne právne posúdili vec a nevyhodnotili správne všetky dôkazy. Sťažovatelia sa preto na základe uvedeného domnievajú, že najvyšší súd rozhodnutím, ktorým zamietol dovolanie v ich veci, porušil ich základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd k tomu tiež poznamenáva, že účastníkovi občianskeho súdneho konania ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale ani zákonné procesno-právne predpisy negarantujú v procese dokazovania právo vyjadrovať sa k právnym záverom konajúceho súdu, ale len ku skutkovým záverom. Účelom dokazovania, v rámci ktorého má účastník právo vyjadrovať sa k vykonávaným dôkazom, a tak ovplyvňovať skutkové zistenia súdu, je úplné objasnenie skutkového stavu veci. Následné právne posúdenie dokazovaním ustáleného skutkového stavu je už vecou konajúceho súdu a účastník konania nie je oprávnený doň kvalifikovane zasahovať. Svoj odlišný právny názor totiž môže uplatniť prostredníctvom opravných prostriedkov alebo iných prostriedkov nápravy, ku ktorým patrí aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Tá však prichádza do úvahy len vtedy, ak by právne závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Najvyšší súd ako súd dovolací preskúmal dovolacie dôvody sťažovateľov v rozsahu podľa § 242 ods. 1 OSP a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné, preto ho zamietol podľa ustanovenia § 243b ods. 1 OSP. Konštatoval, že vo veci sťažovateľov nedošlo k procesným vadám odvolacieho konania a ich námietky sa v skutočnosti týkajú právneho posúdenia veci, ktoré však samo osebe nezakladá prípustnosť dovolania podľa Občianskeho súdneho poriadku. Právny názor najvyššieho súdu ústavný súd nepovažuje za arbitrárny či

zjavne neodôvodnený. Výsledok tejto interpretácie považuje ústavný súd za logický a dostatočný, majúci základ v aplikovanej právnej úprave. Ústavný súd pritom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohoto súdu nemajúci oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia naopak vyplýva, že najvyšší súd sa zaoberal a vysporiadal s podstatnými dôvodmi sťažovateľov, ale pretože sa s nimi nestotožnil, ich dovolanie zamietol.

Z rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo 126/2009 z 30. júna 2010 okrem iného vyplýva, že najvyšší súd sa zaoberal podstatnou námietkou sťažovateľov spočívajúcou v nesprávnom právnom posúdení veci, keď podrobne rozobral na s. 6 až 8 svojho rozsudku dôvody, prečo sa stotožnil s právnymi závermi odvolacieho súdu, *„že k súčasnému (kumulatívne) splneniu podmienok vzniku zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup v predmetnej veci nedošlo“*.

K tomu tiež vyslovil, že *„Žalobcami tvrdenú nečinnosť orgánov polície by síce bolo možné považovať za postup priečiaci sa zákonu, na druhej strane ale nemožno prehliadať, že tento postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 58/1969 Zb. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku občana, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve (iba) touto nečinnosťou.*

Žalobcovia sa v danej veci domáhali náhrady škody predstavujúcej rozdiel medzi všeobecnou hodnotou vozidla v čase jeho odcudzenia a jeho všeobecnou hodnotou v čase jeho zaistenia. Plnenie, ktorého sa žalobcovia domáhali titulom náhrady škody, ale nepredstavuje ich majetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu polície; majetok žalobcov sa nezmenšil nesprávnym postupom orgánu polície, tento dôsledok nastal v dôsledku odcudzenia motorového vozidla.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobcovia v konaní nepreukázali existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom orgánov polície a znížením ich majetku. Keďže podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich nie je daná táto zodpovednosť, dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcov nie je opodstatnené, lebo smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý spočíva na správnom

právnom závere, že v danej veci nie sú splnené podmienky pre zodpovednosť žalovanej za škodu v zmysle zákona č. 58/1969 Zb...“.

Vychádzajúc z rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd považuje takto formulované princípy posudzovania príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody za zodpovedajúce právnej úprave, ak sa navyše sťažovatelia „domáhali náhrady škody predstavujúcej rozdiel medzi všeobecnou hodnotou vozidla v čase jeho odcudzenia a jeho všeobecnou hodnotou v čase jeho zaistenia“ a v konaní dostatočne nepreukázali vznik zodpovednosti žalovaného subjektu za škodu podľa „zákona č. 58/1969 Zb“, keďže ich majetok sa „nezmenšil nesprávnym postupom orgánu polície“, ale „tento dôsledok nastal v dôsledku odcudzenia motorového vozidla“.

Ústavný súd tiež nezistil v danej veci taký výklad a aplikáciu príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, resp. zákona č. 58/1969 Zb. a súvisiacich predpisov (Občianskeho zákonníka) najvyšším súdom, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s uvedenými článkami ústavy a dohovoru.

V tejto veci nejde ani o prípad, že by odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu bolo nezrozumiteľné, alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (obdobne napr. m. m. IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Rozhodnutie najvyššieho súdu tiež nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04), a v tejto situácii preto nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

Z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého dovolacieho rozhodnutia. Najvyšší súd sa stotožnil so záverom odvolacieho súdu, že sťažovatelia ako poškodení nepreukázali splnenie troch predpokladov vzniku (resp. výšky) uplatňovanej škody v dôsledku údajného nesprávneho úradného postupu orgánov polície, a aj keď tvrdenie sťažovateľov malo čiastočne racionálny základ v tom, že

orgány polície nepostupovali pri objasňovaní krádeže motorového vozidla v súlade so zákonom (boli nečinné), nemožno vzhľadom na ich nárok uplatňovaný v konaní vysloviť, že všeobecné súdy (krajský súd) a následne najvyšší súd rozhodli v nesúlade s platnou právnou úpravou.

Ústavný súd po preskúmaní dôvodov uvedených v rozhodnutí najvyššieho súdu a dôvodov uvedených sťažovateľmi v sťažnosti konštatuje, že nezistil relevantnú súvislosť medzi postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu označenými právami sťažovateľov, a preto ju v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (obdobne napr. III. ÚS 240/09).

2. Sťažovatelia vo svojej sťažnosti namietali aj porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy. Porušenie svojho základného práva videli v tom, že najvyšší súd ich dovolanie nesprávne právne posúdil, a keby rozhodol v intenciách právneho názoru prvostupňového súdu, bola by im priznaná náhrada škody (v dôsledku údajnej nečinnosti orgánov polície pri pátraní po odcudzenom motorovom vozidle).

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Sťažovatelia sa domáhali náhrady škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu, ktorá však bola napokon krajským súdom zamietnutá. Najvyšší súd v dovolacom konaní konštatoval, že krajský súd vec právne správne posúdil a nevyšla najavo žiadna z procesných väd ustanovených v § 237 OSP, a tiež vyslovil, že konanie odvolacieho súdu nebolo postihnuté inou vadou [§ 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP], ako to namietali sťažovatelia.

Keďže ústavný súd predtým nezistil relevantnú súvislosť medzi postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením práv sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, rozhodnutím najvyššieho súdu im nemohla vzniknúť ani žiadna škoda, a teda ani byť porušené ich základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. K tomu je potrebné uviesť, že všeobecný súd zásadne

nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím najvyššieho súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie tejto časti sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietali porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotnoprávneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia (obdobne III. ÚS 146/09).

Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľov aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. Napokon vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy ústavný súd uvádza, že na konanie o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu alebo orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom je daná právomoc všeobecných súdov v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a s účinnosťou od 1. júla 2004 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Takýto prístup zodpovedá doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (I. ÚS 6/94, II. ÚS 71/04) a podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je teda právomoc ústavného súdu v danej veci subsidiárna (II. ÚS 160/05, II. ÚS 167/06).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľov v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy postupom a rozsudkom najvyššieho súdu pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už preto bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2010